

Arrest

nr. 265 063 van 7 december 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X
handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige
zoon: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige zoon X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 11 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 juni 2020 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat M. BALLEZ *loco* advocaat J. HARDY, die tevens de tweede verzoekende partij vertegenwoordigt en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig van Elbasan en heeft u de Albanese nationaliteit. Op 24 december 2014 veroorzaakte u een auto-ongeluk waarbij Rubin Peka, de elfjarige zoon van Avenir Peka, de Albanese viceminister van buitenlandse zaken, om het leven kwam. Op 29 december 2014

werd u hierop door de Albanese autoriteiten gearresteerd. Op 30 juni 2015 werd u veroordeeld tot vijf jaar effectieve gevangenisstraf door de rechtbank van eerste aanleg van Tirana na een procedure in kortgeding, omdat u met te hoge snelheid en onder invloed van alcohol reed. Deze beslissing werd bevestigd door het hof van beroep van Tirana op 12 december 2016. U stuurde uw moeder en twee andere familieleden langs vaderskant naar de familie van het slachtoffer om vergiffenis te vragen maar zij weigerden uw familie binnen te laten. Ze gaven aan dat als u ooit moeder zou worden, u niet lang van uw kind zou kunnen genieten. Op 27 januari 2017 werd u vrijgelaten uit de gevangenis omdat er in Albanië een algemene amnestie werd toegepast op vrouwelijke gevangenen van wie het strafrestant minder dan twee jaar detentie bedroeg. Ongeveer een maand na uw vrijlating stuurde u uw moeder en twee familieleden opnieuw naar de familie van het slachtoffer ter verzoening. Zij kregen evenwel dezelfde boodschap als de eerste keer. Toen u na uw vrijlating naar de rechtbank van eerste aanleg ging om uw rijbewijs terug te krijgen, vertelde S.D. (...), de rechter die verantwoordelijk was in uw zaak, dat u beter uit de buurt van de rechtbank bleef en dat zij bij haar beoordeling beïnvloed was door de machtige familie Peka. Tot november of december 2017 liet u uw zaak nog verschillende keren bepleiten bij de familie van het slachtoffer. Telkens bleven zij evenwel bij hun standpunt. U was intussen een relatie begonnen met F.S. (...), een Brit van Albanese origine. Hij woonde in Londen, maar kwam soms op familiebezoek in Albanië. U huwde met hem op 8 november 2017. Begin 2019 werd u zwanger. In mei of juni 2019 besloot u Albanië te verlaten. Op 20 augustus 2019 verliet u Albanië en reisde u naar België. Hier kwam u aan op 22 augustus 2019. Op 30 september 2019 verzocht u om internationale bescherming. Op 11 oktober 2019 werd uw zoontje A.S. (...) geboren. Bij een eventuele terugkeer naar Albanië vreest u dat de familie Peka uw zoon A. (...) zal doden uit wraak voor het door u veroorzaakte auto-ongeluk. Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: een kopie van uw paspoort; uw huwelijkscertificaat; een gezinssamenstellingsattest; uw rijbewijs uitgereikt d.d. 24 maart 2017; het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Tirana d.d. 30 juni 2015; het arrest van het hof van beroep in Tirana d.d. 12 december 2016, waarin het vonnis in eerste aanleg bevestigd wordt en waaruit blijkt dat u veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van vijf jaar voor het veroorzaken van een verkeersongeval waarbij Rubin Peka het leven liet en dat u op het ogenblik van het ongeval reed aan een te hoge snelheid en onder invloed was van alcohol; drie nieuwsartikelen over het door u op 24 december 2014 veroorzaakte verkeersongeval, de daaropvolgende rechtzaak rechtszaak en de aan u verleende amnestie; en een brief van uw advocaat d.d. 23 september 2019 waarin uw asielmotieven worden omschreven.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Bij KB van 15 december 2019 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

U maakt immers geenszins aannemelijk dat u verwickeld bent in een conflict met de familie Peka waardoor u een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade zou lopen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie en de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient opgemerkt dat u leugenachtige verklaringen aflegde betreffende het auto-ongeval van 24 december 2014 en de juridische nasleep ervan. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelde u dat de ware reden van het ongeluk slechte signalisatie was (vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Tijdens het onderhoud op het Commissariaat-generaal verschoof u aanvankelijk opnieuw de verantwoordelijkheid van het ongeluk naar het bedrijf dat instond voor de signalisatie (CGVS, p. 10). Gevraagd naar andere verzwarende omstandigheden, stelde u voorts dat u te snel reed en gaf u na enig aandringen toe dat er een vermoeden van dronkenschap was. U verklaarde evenwel dat uit het onderzoek bleek dat u niet dronken was (CGVS, p. 11). Dit blijkt een manifeste leugen te zijn. Uit het vonnis en het arrest dat u neerlegde blijkt immers dat u zich in dronken toestand bevond ten tijde van het ongeluk. Zelfs na een eerste confrontatie met de bevindingen in het vonnis in eerste aanleg hield u vol dat u niet dronken was, dat de rechter ook vond dat er onvoldoende bewijs hiervoor was en dat de signalisatie op de weg de grootste oorzaak was (CGVS, p. 11). Zelfs nadat het vonnis in uw bijzijn

vertaald werd tijdens het persoonlijk onderhoud, bleef u vasthouden aan uw bewering dat de rechter verklaarde dat het onderzoek naar dronkenschap niet correct was gebeurd (CGVS, p. 13). U gevraagd deze stelling aan te duiden in het vonnis, verklaarde u dat dit nergens in het vonnis vermeld wordt maar dat u dat heeft onthouden van tijdens de zitting (CGVS, p. 13). Deze uitleg kan geenszins overtuigen. Bovendien, gesteld dat dit het geval geweest zou zijn, is het bijzonder bevreemdend dat u deze beweringen niet aanbracht in het kader van de door u ingestelde beroepsprocedure. U beweerde voorts dat ook de rechter in beroep niets zei aangaande uw dronkenschap (CGVS, p. 12). Nochtans blijkt uit het arrest dat het hof wel degelijk zwaar tilde aan uw dronkenschap ten tijde van het ongeluk, alsmede aan het feit dat u maar liefst 85,3 km/u reed op een plek met een toegestane snelheid van 20 km/u. U minimaliseerde het verkeersongeval voorts door te stellen het een ongeluk tussen twee wagens betrof, niet met een voetganger (CGVS, p. 11), hetgeen uiteraard niets afdoet aan uw schuld. Tot slot overdreef u ook door te stellen dat u uiteindelijk drie jaar in de gevangenis heeft gezeten (CGVS, p. 12), daar waar uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde documenten blijkt dat u slechts twee jaar en dertig dagen in de gevangenis zat. De vaststelling dat u leugenachtige verklaringen aflegde over het auto-ongeval en over uw veroordeling doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Voorts verklaarde u dat de familie Peka machtig is, invloed uitoefende tijdens de rechtzaak en dat u door hun toedoen een zwaardere straf toebedeeld kreeg (CGVS, p. 8, 10). U gaf in dit verband aan dat een oom van het slachtoffer de voorzitter van de rechtbank was. U wist evenwel de naam van deze oom niet noch ondersteunde u uw bewering met documenten (CGVS, p. 8). Deze uitleg overtuigt bijgevolg geenszins. Voorts baseerde u zich op het feit dat een rechter u over de invloed van de familie Peka vertelde toen u in de rechtbank uw in beslag genomen rijbewijs ging opvragen (CGVS, p. 8, 10 en 12). Echter, gelet op onderstaande vaststellingen, heeft u deze bewering niet aannemelijk gemaakt. Zo verklaarde u dat de procureur de maximumstraf vroeg (CGVS, p. 5) en dat de rechter onder druk van de familie Peka de maximumstraf ook daadwerkelijk uitsprak (CGVS, p. 8). Uit het door u neergelegde arrest blijkt echter dat u twee tot tien jaar gevangenisstraf boven het hoofd hing. Desalniettemin vorderde de procureur slechts een gevangenisstraf van vijf jaar. De rechter in eerste aanleg volgde deze zienswijze en veroordeelde u daadwerkelijk tot vijf jaar opsluiting. Uw beweringen dat de Peka's een machtige familie zijn en u lieten veroordelen tot de maximumstraf houden bijgevolg geen steek. Bovendien kon u al snel na uw definitieve veroordeling gebruikmaken van een amnestiemaatregel waardoor uw uiteindelijke detentieperiode slechts twee jaar en dertig dagen bedroeg. Dat de machtige familie Peka het op u gemunt had maar niet eens in staat was om uw amnestieverlening, waartoe opdracht was gegeven door een lid van de Democratische Partij, waarvan ook Avenir Peka lid is (CGVS, p. 13, 14), komt opnieuw bijzonder bevreemdend over. Bovendien is het in dit licht ook merkwaardig dat u kort na dit dodelijk incident een nieuw rijbewijs – hetgeen uitgereikt werd op 24 maart 2017, i.e. nauwelijks acht weken na uw vrijlating - wist te bemachtigen (CGVS, p. 13). Ook hieruit blijkt geenszins dat u in de negatieve aandacht van de familie Peka stond. Uit niets blijkt dan ook dat de familie Peka de Albanese autoriteiten heeft trachten te beïnvloeden. Deze vaststelling doet afbreuk aan uw bewering dat de Peka's zich na de dood van Rubin op u willen wreken.

Dat u niet in de negatieve aandacht van de Peka's stond blijkt overigens ook uit de door u aangenomen levenshouding na uw vrijlating. Hieruit blijkt immers geenszins een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. U beweerde namelijk reeds schrik te hebben voor de familie Peka na de eerste mislukte verzoeningspoging, die plaatsvond toen u nog in de gevangenis zat (CGVS, p. 8). In november of december 2017 gaf u zelfs op om verdere verzoening te bekomen omdat het geen zin had volgens u (CGVS, p. 15). Ondanks de tijdens deze mislukte verzoeningen geuite bedreigingen dient vastgesteld dat uit uw verklaringen blijkt dat u na het ontstaan van uw beweerde conflict met de familie Peka nog tweemaal naar het buitenland reisde, maar telkens terugkeerde naar Albanië. Zo verbleef u vanaf juni 2018 – na een mislukte poging om via Spanje Engeland te bereiken – drie maanden in België. Ook in januari 2019 was u een week lang in België, op bezoek bij vrienden (CGVS, p. 5, 6). Noch in Spanje noch in België diende u echter een verzoek om internationale bescherming in.

Integendeel, u keerde telkens terug naar het huis van uw moeder in Albanië (CGVS, p. 5, 6). Nochtans kan en mag er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de verzoeker terechtkomt en dat aan hem/haar bescherming verleent voor deze ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn/ haar land van herkomst mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming, quod non in casu. Het loutere feit dat u na uw twee periodes in het buitenland naar Albanië terugkeerde zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u beweerde vrees dan ook volkomen. Bovendien blijkt ook uit uw gedrag in het dagelijks leven in Albanië geenszins een vrees voor de familie Peka. Zo nam u na uw vrijlating klaarblijkelijk geen voorzorgsmaatregelen. U bleef immers in Elbasan wonen in het huis van uw moeder en werkte u er steeds in de cafetaria van uw familie. U nam

bovendien geen contact op met de politie om de beweerde bedreiging aan te geven (CGVS, p. 9). U stelde weliswaar voorzichtig te zijn maar uit uw verklaringen blijkt dat deze voorzichtigheid louter inhield dat u geen interviews aflegde (CGVS, p. 8), hetgeen wordt tegengesproken door de beschikbare informatie waaruit blijkt dat u op het ogenblik van uw vrijlating (al lachend) de verzamelde pers te woord stond. Bovendien, ondanks uw beweringen voorzichtig te zijn en ofschoon u beweerde dat u dat u meer schrik begon te krijgen vanaf het ogenblik dat u zwanger raakte (CGVS, p. 8), bleef u na het begin van uw zwangerschap nog enkele maanden werken als manager in de cafetaria van uw familie (CGVS, p. 9). Een dergelijke houding is gelet op uw vrees voor de machtige familie Peka niet ernstig. Uit deze vaststellingen blijkt dan ook geenszins een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Tot slot dient benadrukt te worden dat u sinds de door u beweerde (mislukte) verzoeningspoging in 2017 niets meer heeft vernomen van de familie Peka (CGVS, p. 8). Uit niets blijkt dan ook zij u of uw zoon heden naar het leven staan.

Gelet op het geheel van voorgaande heeft u geenszins aannemelijk gemaakt dat u verwikkeld bent in een conflict met de familie Peka waardoor er in uw hoofd of in hoofd van uw zoon een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou bestaan.

De door u neergelegde documenten kunnen voorgaande argumentatie niet ombuigen. Uw identiteit, nationaliteit en burgerlijke staat, zoals aangetoond door uw paspoort, uw rijbewijs, uw huwelijkscertificaat en uw gezinssamenstellingsattest, worden niet betwist. De nieuwsartikelen en gerechtelijke documenten bevestigen het auto-ongeval en de (juridische) gevolgen ervan. Dit alles staat niet ter discussie. Hieruit blijkt evenwel geenszins uw conflict met de familie Peka.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster beroept zich in een eerste en enig middel op een manifeste appreciatiefout en op de schending van:

- “- artikelen 48/3 tot 48/7 en 48/9, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen;
- artikel 57/6/1, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna, “VW”);
- artikel 3 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens (hierna: het ‘EVRM’);
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen;
- het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt”.

Verzoekster vangt haar betoog aan met een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent een aantal van de aangevoerde bepalingen en beginselen.

Vervolgens wijst verzoekster op de volgende elementen, die volgens haar niet worden betwist:

- “- Verzoekster is verantwoordelijk voor de dood van een elfjarige jongen, Rubin PEKA;
- Rubin Peka is de zoon van de Albanese viceminister van Buitenlandse zaken, Avenir PEKA ;

- Verzoekster werd veroordeeld tot 5 jaren effectieve gevangenisstraf maar heeft kunnen genieten van de Algemene Amnestie die toegepast werd op vrouwelijke gevangenen van wie het strafrestant minder dan twee jaar detentie bedroeg, ze werd op 27 januari 2017 vrijgelaten;
- De pers raakte betrokken bij het verhaal van verzoekster en er werden tal van artikelen over haar gepubliceerd;
- Verzoekster trachtte meerdere keren om de verzoening van de familie PEKA te krijgen maar dit lukte niet ;
- Verzoekster heeft nu een zoon ;
- Vendetta bestaat in Albanië en de Albanese overheden kunnen niet interfereren”.

Verzoekster betoogt, andermaal verwijzend naar de voormelde elementen, dat verweerder voorbijgaat aan essentiële elementen bij de analyse van haar verzoek om internationale bescherming.

“Ze benadrukt dat ze de dood van de zoon van een viceminister heeft veroorzaakt, dat er in Albanië de vendetta nog steeds wordt toegepast, dat zij zelf nu een zoon heeft, dat haar pogingen tot verzoeningen niet gelukt hebben en dat ze geen toereikende en effectieve bescherming zou krijgen van de Albanese overheden aangezien hun onmogelijkheid om in dergelijke geschillen tussen te komen die nog veel slachtoffers laten en aangezien de reputatie van de familie PEKA.

Een COI Focus van verwerende partij stelt vast, over bloedwraak die nog steeds in Albanië hard optreedt, zelf als er inspanningen gedaan worden om deze te vermijden of te bestraffen :

(...)

Er bestaat daartegen geen effectieve bescherming, daar de corruptie in Albanië wijdverspreid is :

(...)

Het bestaan van vendetta in Albanië en de afwezigheid van concrete bescherming van de Albanese overheden wordt in het specifiek geval van verzoekster versterkt door het feit dat we wraak uitgaat van een bekende familie in Albanië, namelijk de viceminister van Buitenlandse Zaken, Avenir PEKA.

De vervolging en vooral de veroordeling van ambtenaren die zich schuldig hebben gemaakt aan misbruiken bleef, net als in voorgaande jaren, sporadisch en inconsequent :

(...)

Nergens in de bestreden beslissing wordt er enig informatie gegeven over de kracht van de vendetta in Albanië of over de mogelijkheden om zich daarvan te beschermen of beschermd te worden, noch over de immuniteit die ambtenaren kunnen genieten (stuk 4).

Verwerende partij beperkt zich tot het betwisten van details en de argumenten van de bestreden beslissing hebben geen betrekking op deze essentiële elementen.”

Verzoekster kan verder niet akkoord gaan met de motivering dat zij leugenachtige verklaringen zou hebben afgelegd over (haar veroordeling voor) het ongeval. Zij voert in dit kader aan:

“Verzoekster heeft uitgelegd dat de verantwoordelijkheid van het ongeluk voor haar een slechte signalisatie was. Haar verklaringen komen overeen met het onderzoek die uitgevoerd werd na het ongeluk : verschillende leiders van het wegenbouwbedrijf werden ook gearresteerd :

(...)

Verzoeksters verklaringen zijn vervolgens geen leugens maar haar versie, als verdachte, van wat er op 24 december 2014 gebeurd is, dat heeft ze ook zo voorgesteld gedurende het gehoor, er waren anderen mensen veroordeeld die een uitstel kregen :

(...)

Voor verzoekster werd haar dronkenschap de nacht van 24 december 2014 niet op voldoende manier bewezen. Het lezen van de vonnis brengt ook niet met zich mee dat er een precieze meting van het alcoholgehalte van verzoekster gebeurd werd, alhoewel er een precieze meting van haar snelheid gegeven werd :

(...)

Verzoekster minimaliseert haar verantwoordelijkheid in het ongeluk niet maar ze handhaaft haar verdedigingspositie : haar dronkenschap werd niet vastgesteld, of niet op een eerlijke manier en de rechtszaak werd daarover bevooroordeeld en zeker beïnvloed door de familie PEKA (zie 2.3.2.).

Des te meer, het ongeval gebeurde tussen twee wagens, dit is een feit, en verzoekster begrijpt niet waarom er daarvan afgeleid kan worden dat zij het ongeval “minimaliseert”. Verzoekster heeft spijt van wat er gebeurd werd, haar spijt werd als verzachtende omstandigheid onthoudt bij haar gerechtelijke procedure en ze heeft ook haar spijt aan de familie meerdere keren geuit. Nooit heeft verzoekster het verkeersongeval geminimaliseerd.

Voor wat betreft de duur van haar gevangenisstraf erkent verzoekster dat ze effectief 2 jaren en dertig dagen in de gevangenis is gebleven en dat ze in haar derde jaar opsluiting was toen ze vrijgelaten werd maar twee kalenderjaren is gelijk aan 3 jaren gevangenisstraf : men telt eigenlijk in 24-uursdagen, dus een maand is gelijk aan 45 dagen, en 2 volle kalenderjaren is gelijk aan een straf van 3 jaren.

De "leugens" van verzoekers zijn er dus geen in fine en dergelijke eenzijdige oordeel van verwerende partij toont aan dat bij de analyse van haar dossier sprake was van een negatieve vooringenomenheid ten opzichte van verzoekster.

Het is normaal, zelfs menselijk, dat verzoekster die nooit haar dronkenschap de nacht van 24 december 2014 formeel erkend heeft gedurende haar procedure in Albanië, dit ook nu niet doet en het is geen reden om haar verklaringen als leugenachtig te veroordelen. Verzoekster heeft ook het recht om zichzelf niet te beschuldigen.

Er kan dus legitiem geen sprake zijn van een afbreuk van haar algemene geloofwaardigheid door het verwijzen naar "leugens" dat ze eigenlijk niet zijn."

Vervolgens gaat verzoeker in op de invloed van de familie Peka. Dienaangaande doet zij gelden:

"Verzoekster benadrukt in eerste instantie de bijzondere moeilijkheid om dergelijke invloed te bewijzen, daar deze in se discreet moet blijven, zeker als ze uitkomt van de viceminister van Buitenlandse zaken.

Verzoekster heeft vervolgens verschillende aanwijzingen verzameld die in hun geheel, gezien de corruptie die in Albanië bestaat, aannemelijk maakt dat het feit dat het slachtoffer de zoon was van een bekende politicus ongetwijfeld invloed heeft gehad op verzoeksters' rechtszaak :

- De vaststelling van verwerende partij dat de Procureur enkel een straf van 5 jaar voor verzoekster vroeg blijkt niet uit de lezing van het vonnis. De Procureur vroeg 8 jaren gevangenisstraf voor verzoekster ;

(...)

- De vraagtekens die blijven bestaan over verzoekster dronkenschap of niet : alhoewel men precies haar snelheid kan meten wordt er nooit nergens iets gezegd over de meting van haar bloedalcoholgehalte;

- Verzoekster werd de enige die veroordeeld werd tot een effectieve gevangenisstraf terwijl de andere medeverdachten een uitstel kregen;

- Verzoekster kreeg te horen van de rechter die haar zaak behandelde dat de familie PEKA invloed gehad heeft op haar uitspraak en haar verklaringen daaromtrent worden niet betwist in de bestreden beslissing. Verzoekster vertelde in details haar gesprek met de rechter :

(...)

Daarenboven, algemene informatie beschikbaar over corruptie in de rechterlijke macht bevestigen de verklaringen van verzoeker : de juridische instanties zijn corrupt, of kunnen' het zijn :

(...)

Het is vervolgens niet niet-aannemelijk dat in een dergelijke context van wijdverspreide corruptie, er invloed gedaan werden op de rechter die verzoeksters' rechtszaak moest behandelen, des te meer wanneer de vader van het slachtoffer de viceminister was van Buitenlandse zaken en bijgevolg, een brede uitstraling en reputatie had.

Het is duidelijk dat verzoekster in de negatieve aandacht van de Pekas's stond daar ze verantwoordelijk was voor het overleven van hun zoon.

Het feit dat verzoekster over een algemene amnestieverlening heeft kunnen genieten en het feit dat verzoekster een nieuw rijbewijs heeft kunnen krijgen inmiddels het ondernemen van stappen bij de gemeentebestuur van haar geboorteplaats is geen bewijs dat de Peka's haar situatie niet wouden beïnvloeden : dit zijn twee algemene maatregelen of procedures. Waar de Peka's wel een invloed hebben gehad is op haar rechtszaak, die over haar persoonlijk ging.

De link dat verwerende partij maakt tussen de afwezigheid van het bewijs dat de familie PEKA invloed zou hebben gehad op de rechtszaak en het feit dat het dus "afbreuk doet aan [haar] beweringen dat de Peka's zich na de dood van Rubin op [haar] willen wreken" is onduidelijk.

Zelfs indien de familie PEKA geen invloed gehad hebben op de rechtszaak, wat wel het geval was in specie, hadden ze toch na de vrijlating van verzoekster wraak kunnen willen nemen. Het ene sluit het andere niet uit. Het gaat niet zozeer om de invloed op het proces, maar om de vraag of zij wraak zullen nemen op de zoon van verzoekster en om de mogelijkheid voor hen om effectieve bescherming te verkrijgen, wrat niet het geval is in casu."

Met betrekking tot haar houding en gedragingen na haar vrijlating, voert verzoekster verder aan:

"Verzoekster heeft verschillende keren vergiffenis gevraagd aan de familie Peka maar werd elke keer doorverwezen en bedreigd : toen zij een zoon zal krijgen zullen ze haar doen lijden :

(...)

Het is waar dat verzoekster nog 2 jaren in Albanië is blijven wonen maar ze bleef discreet en voorzichtig:

(...)

De familie PEKA was van plan ook wraak te nemen op het moment dat verzoekster zelf een zoon zou hebben :

(...)

Vooraleer ze zwanger zou raken had verzoekster dus ook niet de nood om internationale bescherming elders te vragen. Eens ze zwanger was, was de risico dat haar kind en haar vervolgingen zou lopen concreet en besloot ze vervolgens het land te verlaten.

Het verwijzen naar de periode voor haar zwangerschap om daarvan af te leiden dat verzoekster geen houding had dat overeenkwam met een gegronde vrees tot vervolging is niet pertinent daar haar vrezen pas concreet en reel werden eens ze een zwanger was. Zou ze vroeger het land hebben verlaten, toen ze nog niet zwanger was, zou zij gemakkelijk bekritiseerd worden voor het niet aantonen van een concrete angst, omdat ze niet zwanger zou zijn.

Haar zwangerschap is wat haar vlucht in gang zette omdat haar zwangerschap ook overeenkwam met het begin van de wraak van de Peka's."

Verzoekster concludeert op basis van het voorgaande in hoofddorde dat zij in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling. Zij toetst haar verklaringen aan de criteria om als vluchteling erkend te worden, benadrukt dat zij reeds het slachtoffer werd van vervolgingen (bedreigingen) en stelt dat de artikelen 48/6 en 48/7 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) aldus van toepassing zijn.

In ondergeschikte orde stelt verzoekster, op basis van haar asielmotieven, dat minstens de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

In zeer ondergeschikte orde, voert verzoekster aan:

"Aangezien er geen zorgvuldige analyse van verzoeksters verklaringen werd gedaan moet ten minste de bestreden beslissing worden vernietigd.

Verzoekende partij wenst te benadrukken dat het CGVS geen serieuze en zorgvuldige analyse heeft gevoerd haar ingeroepen vrezen, in het bijzonder wat betreft:

- De situatie voor vrouwen in Albanië;*
 - De situatie van vendetta in Albanië en de mogelijkheden om zich daarvan te beschermen;*
 - De corruptielevel in Albanië, specifiek in de rechterlijke macht en wanneer er een geschil bestaat met een ambtenaar;*
 - De mogelijkheden om beroep te doen op de bescherming van de Albanese overheden voor vrouwen;*
- Deze vaststelling moet ten minste aan de vernietiging van de bestreden beslissing leiden, zodat de zaak door het CGVS grondig geanalyseerd kan worden."*

2.2. Verzoekster vraagt op basis van het voorgaande:

"Haar de hoedanigheid van vluchteling ter erkennen en haar het status van vluchteling toe te kennen ;

In ondergeschikte orde, haar de subsidiaire bescherming toe te kennen;

In zeer ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen".

2.3. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift:

"3. COI Focus, Albanie;

4. Rapport OSAR, Albanie, 13.07.2016;

5. Ardkel Panorama, dd. 03.01.2015;

6. Artikel Faxweb, dd. 14.01.2017;

7. Artikel LaLibre, dd. 18.07.2016;

8. Rapport Raad van Europa;

9. Artikel LaCroix, dd. 06.07.2019".

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verzoekster legt op 2 februari 2021 per aangetekend schrijven en door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen neer.

Het betreft een schrijven van haar echtgenoot met vertaling, waarin haar problemen en situatie worden bevestigd, en een kopie van diens identiteitskaart.

3.2. Verweerder brengt in de loop van onderhavige beroepsprocedure geen nieuwe elementen ter kennis van de Raad.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoekster duidt op generlei wijze hoe artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet *in casu* en door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Derhalve wordt de schending van dit artikel niet op dienstige wijze aangevoerd.

4.2. Verzoekster laat doorheen haar verzoekschrift verder weliswaar meermaals uitschijnen dat verweerder vooringenomen zou zijn geweest en dat haar dossier niet op een eerlijke wijze en enkel in haar nadeel zou zijn onderzocht doch zij laat na om deze – nochtans ernstige – aantijgingen te staven, uit te werken of te onderbouwen. Zij brengt geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat haar verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

4.3. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus voorts integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

4.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

In tegenstelling met wat verzoekster laat uitschijnen, behelst de motiveringsplicht daarbij in hoofde van verweerder geenszins de verplichting om, zo zulks al mogelijk zou zijn, alle elementen die spelen in het voordeel, dan wel nadeel, van de verzoeker om internationale bescherming, in de bestreden beslissing op te nemen.

4.5. Dient in het kader van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekster de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in haren hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

4.6. Verzoekster betwist de inhoud van de bestreden beslissing evenmin waar met recht gemotiveerd wordt:

“Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaatgeneraal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Bij KB van 15 december 2019 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.”

In dit kader kan voorts worden opgemerkt dat het land van herkomst van verzoekster nog steeds is opgenomen op de lijst van veilige landen die werd vastgelegd bij artikel 1 van het KB van 14 december 2020 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst.

4.7. Verzoekster stelt haar land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land uit vrees voor vervolging door (toedoen van) de familie Peka. Deze vrees zou zijn voortgesproten uit het dodelijk ongeval waarbij verzoekster betrokken was in het verleden en waarvoor zij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf.

Verzoekster maakt echter niet aannemelijk dat zij ten gevolge van dit ongeval, dit na het uitzitten van haar straf, jaren later en tot op heden, nog in de negatieve aandacht zou staan van, zou worden gevisieerd door en ernstige problemen zou riskeren met de familie Peka.

Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat de algehele geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen wordt ondermijnd doordat zij over de kern van haar problemen, met name het auto-ongeval dat hiervoor de aanleiding zou hebben gevormd en de rechtszaak die hieruit volgde, leugenachtige verklaringen aflegde. Dienaangaande, wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Vooreerst dient opgemerkt dat u leugenachtige verklaringen aflegde betreffende het auto-ongeval van 24 december 2014 en de juridische nasleep ervan. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelde u dat de ware reden van het ongeluk slechte signalisatie was (vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Tijdens het onderhoud op het Commissariaat-generaal verschoof u aanvankelijk opnieuw de verantwoordelijkheid van het ongeluk naar het bedrijf dat instond voor de signalisatie (CGVS, p. 10). Gevraagd naar andere verzwarende omstandigheden, stelde u voorts dat u te snel reed en gaf u na enig aandringen toe dat er een vermoeden van dronkenschap was. U verklaarde evenwel dat uit het onderzoek bleek dat u niet dronken was (CGVS, p. 11). Dit blijkt een manifeste leugen te zijn. Uit het vonnis en het arrest dat u neerlegde blijkt immers dat u zich in dronken toestand bevond ten tijde van het ongeluk. Zelfs na een eerste confrontatie met de bevindingen in het vonnis in eerste aanleg hield u vol dat u niet dronken was, dat de rechter ook vond dat er onvoldoende bewijs hiervoor was en dat de signalisatie op de weg de grootste oorzaak was (CGVS, p. 11). Zelfs nadat het vonnis in uw bijzijn vertaald werd tijdens het persoonlijk onderhoud, bleef u vasthouden aan uw bewering dat de rechter verklaarde dat het onderzoek naar dronkenschap niet correct was gebeurd (CGVS, p. 13). U gevraagd deze stelling aan te duiden in het vonnis, verklaarde u dat dit nergens in het vonnis vermeld wordt maar dat u dat heeft onthouden van tijdens de zitting (CGVS, p. 13). Deze uitleg kan geenszins overtuigen. Bovendien, gesteld dat dit het geval geweest zou zijn, is het bijzonder bevreemdend dat u deze beweringen niet aanbracht in het kader van de door u ingestelde beroepsprocedure. U beweerde voorts dat ook de rechter in beroep niets zei aangaande uw dronkenschap (CGVS, p. 12). Nochtans blijkt uit het arrest dat het hof wel degelijk zwaar tilde aan uw dronkenschap ten tijde van het ongeluk, alsmede aan het feit dat u maar liefst 85,3 km/u reed op een plek met een toegestane snelheid van 20 km/u. (...) Tot slot overdreef u ook door te stellen dat u uiteindelijk drie jaar in de gevangenis heeft gezeten (CGVS, p. 12), daar waar uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde documenten blijkt dat u slechts twee jaar en dertig dagen in de gevangenis zat. De vaststelling dat u leugenachtige verklaringen aflegde over het auto-ongeval en over uw veroordeling doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.”

Verzoekster slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Met de bewering dat zij louter ‘haar versie’ van de feiten en haar mening te kennen zou hebben gegeven, kan zij aan de voormelde, concrete motieven immers op generlei wijze afbreuk doen.

Verzoeksters voormelde verklaringen, inzake het gegeven dat uit onderzoek zou zijn gebleken dat zij niet dronken was en omtrent het feit dat de rechter in eerste aanleg ook zou hebben verklaard dat het onderzoek naar dronkenschap niet correct gebeurde, zijn namelijk duidelijk, niet voor interpretatie vatbaar en manifest in strijd met de inhoud van het door haar neergelegde vonnis in eerste aanleg. Uit dit vonnis blijkt weldegelijk, duidelijk en genoegzaam dat er werd onderzocht of en geoordeeld dat verzoekster zich op het moment van de feiten in een staat van dronkenschap bevond.

Verzoekster laat de vaststellingen inzake haar beroepsprocedure in dit kader bovendien volledig onverlet. Zo haar verklaringen omtrent de procedure in eerste aanleg strookten met de werkelijkheid, kon worden verwacht dat zij dit zou hebben aangebracht in het kader van haar beroepsprocedure. Daarenboven verklaarde verzoekster blijkens het voorgaande kennelijk ten onrechte dat de rechter in hoger beroep niets zou hebben gezegd over haar dronkenschap, nu uit het arrest ter zake blijkt dat de rechter in hoger beroep weldegelijk en zwaar tilde aan haar dronkenschap ten tijde van het ongeluk.

Verder voert verzoekster geen concrete en dienstige argumenten aan ter weerlegging van de gedane vaststellingen inzake de duur van haar gevangenschap. Verzoekster gaf duidelijk en in niet mis te verstane bewoordingen aan dat zij uiteindelijk drie jaar in de gevangenis zou hebben gezeten, terwijl uit haar verklaringen en de neergelegde stukken blijkt dat dit slechts twee jaar en dertig dagen was. Verzoekster doet hieraan hoegenaamd geen afbreuk met haar warrige betoog omtrent het verschil tussen kalenderjaren en jaren gevangenisstraf. Vooreerst beperkt zij zich in deze tot een aantal blote,

niet-gestaafde en ongefundeerde beweringen. Verder kan niet worden ingezien hoe het gegeven dat er *“eigenlijk in 24-uursdagen”* wordt geteld zou (kunnen) leiden tot de conclusie dat een maand *“gelijk aan 45 dagen”* zou zijn en dat twee kalenderjaren gelijk zouden zijn *“aan een straf van 3 jaren”*. Verzoekster verklaart hiermee dan ook hoegenaamd niet waarom zij enerzijds in niet mis te verstane bewoordingen aangaf dat zij uiteindelijk drie jaren in de gevangenis zou hebben gezeten terwijl anderzijds uit het verloop van de door haar geschetste feiten blijkt dat dit slechts twee jaar en 30 dagen was (met name van 29 december 2014 tot 27 januari 2017).

Tevens wordt in de bestreden beslissing, mede gelet op de ernst van en de omstandigheden waarin zij het betreffende ongeval veroorzaakte, terecht gesteld dat verzoekster geenszins aannemelijk maakt dat zij door toedoen van de familie Peka zwaarder zou zijn gestraft. De motieven luiden in dit kader als volgt:

“Voorts verklaarde u dat de familie Peka machtig is, invloed uitoefende tijdens de rechtzaak en dat u door hun toedoen een zwaardere straf toebedeeld kreeg (CGVS, p. 8, 10). U gaf in dit verband aan dat een oom van het slachtoffer de voorzitter van de rechtbank was. U wist evenwel de naam van deze oom niet noch ondersteunde u uw bewering met documenten (CGVS, p. 8). Deze uitleg overtuigt bijgevolg geenszins. Voorts baseerde u zich op het feit dat een rechter u over de invloed van de familie Peka vertelde toen u in de rechtbank uw in beslag genomen rijbewijs ging opvragen (CGVS, p. 8, 10 en 12). Echter, gelet op onderstaande vaststellingen, heeft u deze bewering niet aannemelijk gemaakt. Zo verklaarde u dat de procureur de maximumstraf vroeg (CGVS, p. 5) en dat de rechter onder druk van de familie Peka de maximumstraf ook daadwerkelijk uitsprak (CGVS, p. 8). Uit het door u neergelegde arrest blijkt echter dat u twee tot tien jaar gevangenisstraf boven het hoofd hing. Desalniettemin vorderde de procureur slechts een gevangenisstraf van vijf jaar. De rechter in eerste aanleg volgde deze zienswijze en veroordeelde u daadwerkelijk tot vijf jaar opsluiting. Uw beweringen dat de Peka's een machtige familie zijn en u lieten veroordelen tot de maximumstraf houden bijgevolg geen steek.”

Verzoekster slaagt er in het geheel niet in om deze motieven te ontkrachten. Voor de vaststelling dat zij de naam niet kon verstrekken van de oom van het slachtoffer die voorzitter van de rechtbank zou zijn geweest, biedt zij niet de minste uitleg. Evenmin biedt zij enige verklaring voor het gegeven dat zij diens beweerd positie niet kon staven of reikt zij hiervoor alsnog enig bewijsstuk aan.

Verder blijkt genoegzaam uit verzoeksters verklaringen en de neergelegde stukken dat, dit in tegenstelling met wat verzoekster trachtte te laten uitschijnen, door de procureur de maximumstraf niet werd gevorderd. Ook blijkt hieruit duidelijk dat door de rechter noch de volledige gevorderde straf, noch de maximumstraf werd uitgesproken. In zoverre verzoekster in dit kader verwijst naar haar eerder afgelegde verklaringen, omtrent het gegeven dat haar strafvermindering wettelijk bepaald was, dient te worden vastgesteld dat verzoekster deze verklaringen op generlei wijze staft of onderbouwt. Zij toont niet aan dat het werkelijk wettelijk bepaald en verplicht was dat haar een derde strafvermindering geboden diende te worden. Ook uit de gerechtelijke documenten blijkt dat zulks geenszins verplicht doch wel een feitelijke appreciatie was. Daarenboven blijkt uit deze stukken, dit in tegenstelling met wat verzoekster tracht te laten uitschijnen, duidelijk dat verzoekster in haar redenering dat er verzachtende omstandigheden in acht genomen moesten worden (waaronder het feit dat zij spijt zou hebben betuigd) door de rechter niet werd gevolgd en vormde dit net één van de redenen waarom zij beroep indiende. Bovendien kunnen verzoeksters verklaringen hoegenaamd niet worden gerijmd met haar overige, voormelde verklaringen en stroken deze evenmin met de inhoud van de in het dossier opgenomen persartikels over de feiten. Zoals blijkt uit verzoeksters eigen, voormelde verklaringen, zou verzoekster zich immers (minstens deels) hebben verzet tegen haar eigen verantwoordelijkheid voor het ongeval, duidde zij de verantwoordelijken voor de signalisatie aan als hoofdverantwoordelijken, zou zij zich hebben verzet tegen de betichting van staat van dronkenschap, geeft zij aan deze ook te hebben aangevochten voor de rechtbank, houdt zij tot op heden vol dat deze niet op een gedegen wijze zou zijn bewezen en zou zij in beroep zijn gegaan omdat zij van mening was dat zij te zwaar werd gestraft en omdat de verantwoordelijken voor de signalisatie volgens haar niet voldoende werden gestraft. Ook uit de in het dossier opgenomen persartikels blijkt dat verzoekster weigerde de verantwoordelijkheid op te nemen en geen spijt betoonde voor het ongeval. Dat de rechter haar strafvermindering zou hebben moeten bieden, volgens verzoeksters bewoordingen: *“omdat ik de feiten niet ontkend had en voor mijzelf had genomen”* en dat de rechter zou hebben aangegeven dat dit was omdat *“mevrouw heeft schuld genomen voor zichzelf”*, mist aldus iedere ernst en kan niet worden aangenomen. Dit geldt nog des te meer nu het, zo verzoekster indertijd werkelijk werd gevisieerd door de familie Peka en deze familie op wraak belust was en haar zwaarder wenste te laten straffen, in acht genomen dat deze familie volgens verzoekster machtig genoeg was om de procureur en de rechter te beïnvloeden, daarenboven in het geheel niet geloofwaardig is dat deze familie niet eenvoudigweg had kunnen bewerkstelligen dat deze personen zouden aanvaarden of aannemen dat verzoekster de feiten wel ontkende of minimaliseerde om een eventuele mogelijkheid tot strafvermindering teniet te doen.

Ook uit de verdere gang van zaken blijkt voorts duidelijk dat verzoekster niet in de negatieve aandacht stond van of ernstig werd gevisieerd door de familie Peka. In dit kader, wordt in de bestreden beslissing op gerechtvaardigde wijze aangegeven:

“Bovendien kon u al snel na uw definitieve veroordeling gebruikmaken van een amnestiemaatregel waardoor uw uiteindelijke detentieperiode slechts twee jaar en dertig dagen bedroeg. Dat de machtige familie Peka het op u gemunt had maar niet eens in staat was om uw amnestieverlening, waartoe opdracht was gegeven door een lid van de Democratische Partij, waarvan ook Avenir Peka lid is (CGVS, p. 13, 14), komt opnieuw bijzonder bevreemdend over. Bovendien is het in dit licht ook merkwaardig dat u kort na dit dodelijk incident een nieuw rijbewijs – hetgeen uitgereikt werd op 24 maart 2017, i.e. nauwelijks acht weken na uw vrijlating - wist te bemachtigen (CGVS, p. 13). Ook hieruit blijkt geenszins dat u in de negatieve aandacht van de familie Peka stond. Uit niets blijkt dan ook dat de familie Peka de Albanese autoriteiten heeft trachten te beïnvloeden. Deze vaststelling doet afbreuk aan uw bewering dat de Peka's zich na de dood van Rubin op u willen wreken.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Zij vergenoegt zich er immers toe deze motieven eenvoudigweg te ontkennen. Hiermee ontkracht zij deze motieven niet.

De Raad treedt verweerder bij en is van oordeel dat het niet aannemelijk is dat, zo verzoekster werkelijk werd gevisieerd door de familie Peka en deze familie er initieel alles aan zou hebben gedaan om haar zo zwaar mogelijk te laten straffen, de familie Peka vervolgens, en dit ondanks de politieke invloed van de vader van het slachtoffer van het verkeersongeval en diens lidmaatschap van dezelfde partij, niet zou hebben verhinderd dat een lid van de Democratische Partij opdracht zou hebben gegeven tot het verlenen van een amnestieverlening aan onder meer verzoekster.

Eveneens vormt het weldegelijk een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoeksters vermeende problemen met en vrees ten aanzien van de familie Peka dat zij na haar vrijlating dermate snel en zonder enig probleem erin slaagde een nieuw rijbewijs te bemachtigen.

De vaststelling dat verzoekster gelet op het voorgaande hoegenaamd niet aannemelijk maakt dat zij door toedoen van de familie Peka zwaarder zou zijn gestraft en ook niet aannemelijk maakt dat zij na deze bestraffing in de negatieve aandacht zou hebben gestaan van deze familie en door deze familie werd gevisieerd, alsmede dat verzoekster zulks aldus ten onrechte trachtte voor te houden, doet, in tegenstelling met wat verzoekster boudweg ontkent, verder weldegelijk en op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van de beweerde, ‘voortgezette’ wraakacties vanwege deze familie nadat verzoekster werd vrijgelaten. Het spreekt immers voor zich dat, gezien verzoekster niet aantoonde of aannemelijk maakt dat deze familie haar initieel negatief bejegende en gezien haar verklaringen dienaangaande iedere geloofwaardigheid ontberen, evenmin geloof kan worden gehecht aan haar verklaringen omtrent de wraakacties die hiervan de verderzetting zouden hebben gevormd.

De geloofwaardigheid van deze beweerde wraakacties en verzoeksters voortgezette problemen met en vrees ten aanzien van de (machtige) familie Peka, wordt bovendien nog verder ondermijnd door verzoeksters verdere gedragingen, die met haar vermeende vrees ten aanzien van deze familie niet kunnen worden gerijmd. In dit kader, wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Dat u niet in de negatieve aandacht van de Peka's stond blijkt overigens ook uit de door u aangenomen levenshouding na uw vrijlating. Hieruit blijkt immers geenszins een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. U beweerde namelijk reeds schrik te hebben voor de familie Peka na de eerste mislukte verzoeningspoging, die plaatsvond toen u nog in de gevangenis zat (CGVS, p. 8). In november of december 2017 gaf u zelfs op om verdere verzoening te bekomen omdat het geen zin had volgens u (CGVS, p. 15). Ondanks de tijdens deze mislukte verzoeningen geuite bedreigingen dient vastgesteld dat uit uw verklaringen blijkt dat u na het ontstaan van uw beweerde conflict met de familie Peka nog tweemaal naar het buitenland reisde, maar telkens terugkeerde naar Albanië. Zo verbleef u vanaf juni 2018 – na een mislukte poging om via Spanje Engeland te bereiken – drie maanden in België. Ook in januari 2019 was u een week lang in België, op bezoek bij vrienden (CGVS, p. 5, 6). Noch in Spanje noch in België diende u echter een verzoek om internationale bescherming in. Integendeel, u keerde telkens terug naar het huis van uw moeder in Albanië (CGVS, p. 5, 6). Nochtans kan en mag er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de verzoeker terecht komt en dat aan hem/haar bescherming verleent voor deze ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn/ haar land van herkomst mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming, quod non in casu. Het loutere feit dat u na uw twee periodes in het buitenland naar Albanië terugkeerde zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen

ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u beweerde vrees dan ook volkomen. Bovendien blijkt ook uit uw gedrag in het dagelijks leven in Albanië geenszins een vrees voor de familie Peka. Zo nam u na uw vrijlating klaarblijkelijk geen voorzorgsmaatregelen. U bleef immers in Elbasan wonen in het huis van uw moeder en werkte u er steeds in de cafetaria van uw familie. U nam bovendien geen contact op met de politie om de beweerde bedreiging aan te geven (CGVS, p. 9). U stelde weliswaar voorzichtig te zijn maar uit uw verklaringen blijkt dat deze voorzichtigheid louter inhield dat u geen interviews aflegde (CGVS, p. 8), hetgeen wordt tegengesproken door de beschikbare informatie waaruit blijkt dat u op het ogenblik van uw vrijlating (al lachend) de verzamelde pers te woord stond. Bovendien, ondanks uw beweringen voorzichtig te zijn en ofschoon u beweerde dat u dat u meer schrik begon te krijgen vanaf het ogenblik dat u zwanger raakte (CGVS, p. 8), bleef u na het begin van uw zwangerschap nog enkele maanden werken als manager in de cafetaria van uw familie (CGVS, p. 9). Een dergelijke houding is gelet op uw vrees voor de machtige familie Peka niet ernstig. Uit deze vaststellingen blijkt dan ook geenszins een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Waar zij opnieuw beweert dat zij gedurende haar verdere, jarenlange verblijf in Albanië “discreet en voorzichtig” zou zijn gebleven, dient te worden opgemerkt dat zulks gelet op haar voormelde verklaringen omtrent haar woonplaats, haar beroepsactiviteiten en haar overige gedragingen iedere ernst ontbeert.

Dat zij van oordeel was dat zij vooraleer zij zwanger was geen nood had aan bescherming, kan ook bezwaarlijk ernstig worden genomen en kan in het geheel niet verklaren waarom zij in weerwil van haar zelfverklaarde problemen met en vrees ten aanzien van een dermate machtige familie nog jarenlang in haar land van herkomst bleef en naar dit land zelfs verschillende keren vrijwillig terugkeerde. Vooreerst is het in dit kader totaal niet aannemelijk dat de familie Peka, zo deze er initieel werkelijk alles aan zou hebben gedaan om verzoekster zo zwaar mogelijk te treffen en zo deze werkelijk op wraak belust was, dermate omslachtig en ondoortastend tewerk zou zijn gegaan, verzoekster niet sneller en rechtstreeks zou hebben getroffen en haar dreigementen en mogelijke wraakacties zou hebben laten afhangen van een eventuele, toekomstige zwangerschap en bevalling, dan nog van een zoon, van verzoekster. Minstens kon verzoekster er, gelet op de door haar geschetste antecedenten en de machtige positie van deze familie, onmogelijk vanuit gaan dat deze familie jegens haar niets anders zou ondernemen. Verzoekster gaf in dit kader blijkens de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing overigens zelf duidelijk aan dat zij sedert de eerste mislukte verzoeningspoging, in 2017, weldegelijk schrik had van deze familie.

Zelfs indien al aangenomen zou kunnen worden dat verzoekster geloofde dat deze familie haar enkel bij een eventuele toekomstige zwangerschap en/of bevalling van een zoon zou willen treffen, *quod non*, dan nog dient te worden opgemerkt dat het manifest ongeloofwaardig is dat zij niet eerder en preventief zou hebben getracht om haar land definitief te verlaten, dat zij nog meermaals vrijwillig terugkeerde naar dit land en dat zij haar land van herkomst slechts zou hebben verlaten nadat zij reeds een tijdlang zwanger was. Dit geldt nog des te meer nu uit het schrijven van verzoeksters echtgenoot, neergelegd door middel van een aanvullende nota, blijkt dat verzoekster en haar echtgenoot reeds sedert 2017 trachtten een kind te krijgen en nu haar echtgenoot daarbij aangeeft dat zij al die tijd bang waren en zich bedreigd en totaal niet veilig voelden.

Verzoekster laat de bestreden beslissing tot slot geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

“Tot slot dient benadrukt te worden dat u sinds de door u beweerde (mislukte) verzoeningspoging in 2017 niets meer heeft vernomen van de familie Peka (CGVS, p. 8). Uit niets blijkt dan ook zij u of uw zoon heden naar het leven staan.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekster deze geheel ongemoeid laat, onverminderd overeind.

De voormelde vaststellingen zijn in het kader van het devolutieve karakter van het onderhavige beroep ruimschoots afdoende om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoeksters vermeende conflict en problemen met en vrees ten aanzien van de familie Peka.

De door verzoekster neergelegde documenten, opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen, pertinente en terechte redenen, die door verzoekster overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Het schrijven van verzoeksters echtgenoot, neergelegd door middel van een aanvullende nota, kan evenmin afbreuk doen aan de hoger gedane vaststellingen. Dit schrijven werd immers duidelijk opgesteld op vraag en ten behoeve van verzoekster en met het oogmerk om dit aan te wenden in het

kader van haar voorliggende verzoek om internationale bescherming. Bovendien kan, gezien het schrijven uitgaat van verzoeksters echtgenoot en gelet op de nauwe familiale band tussen beide, hoegenaamd niet worden aangenomen dat dit schrijven uitgaat van een objectieve bron en kan hieraan niet de minste bewijswaarde worden gehecht.

Gelet op het voormelde, is verzoeksters verwijzing naar algemene informatie inzake de situatie in haar land van herkomst (onder meer inzake de praktijk van bloedwraak, corruptie en beschermingsmogelijkheden aldaar) voor het overige evenmin dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoeksters persoon. Verzoekster kan met haar verwijzing naar dergelijke algemene informatie geenszins volstaan om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd. Verzoekster dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, nu zij blijkens de hoger gedane vaststellingen haar beweerd conflict en problemen met en vrees ten aanzien van de familie Peka hoegenaamd niet aannemelijk heeft gemaakt, manifest in gebreke.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat, waar verzoekster in het verzoekschrift boudweg en op algemene wijze poneert dat het CGVS “*geen serieuze en zorgvuldige analyse heeft gevoerd*” naar “*De situatie voor vrouwen in Albanië*”, verzoekster met haar algemene verwijzing naar deze situatie hoegenaamd niet kan volstaan om in haren hoofde het bestaan van een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Verzoekster vermeldde nooit eerder dat het loutere gegeven een vrouw te zijn in de Albanese context in haren hoofde tot ernstige problemen zou kunnen leiden. Bovendien is zij zelf kennelijk de mening toegedaan dat zulks niet het geval is, nu zij het nodig achtte de hoger ongeloofwaardig bevonden conflictsituatie en problemen met en vrees ten aanzien van de familie Peka ten berde te brengen. Daarenboven brengt verzoekster niet het minste begin van informatie bij teneinde haar gezegden in dit kader te ondersteunen. Evenmin toont zij ook maar enigszins concreet aan dat, waar, wanneer, waarom, in welke omstandigheden en met wie het loutere gegeven een vrouw te zijn in Albanië in haren hoofde problemen met zich zou kunnen brengen. Dat de situatie voor vrouwen in Albanië penibel zou zijn, kan daarenboven in het geheel niet ernstig worden genomen gelet op het feit dat Albanië, zoals reeds hoger werd aangegeven, werd opgenomen op de lijst van veilige landen bij artikel 1 van het KB van 14 december 2020 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst. Een land van herkomst wordt overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 3 van de Vreemdelingenwet immers als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

4.8. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.9. Verzoekster toont gelet op het voorgaande evenmin aan dat in haren hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat er bij een terugkeer naar haar land van herkomst sprake zou zijn van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.10. Gelet op het voorgaande, toont verzoekster niet aan dat zij vroeger slachtoffer is geweest van vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of van ernstige schade. Derhalve kan zij zich te dezen niet dienstig beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

4.11. Verzoekster duidt voor het overige niet op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Bijgevolg wordt de schending van dit beginsel evenmin op dienstige wijze aangevoerd.

4.12. Gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing met recht geconcludeerd:

“Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.”

4.13. De Raad ziet gelet op de hoger gedane vaststellingen geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT